

นิทานเวตาล... เรื่องที่ 10

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 10

ตั้งนั้น พระเจ้าตรีวิศวกรมเสนาจึงได้เสด็จกลับไปที่ดินนอกอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อจับตัวเวตาล เมื่อจับได้แล้วก็ทรงเหวี่ยงขึ้นบนพระอังสา เสด็จมุ่งหน้าไปยังที่นัดพบกับโยคีโดยไม่ปรึกษาใคร ๆ เลย เวตาลเห็นพระราชาทรงเจียบอยู่ก็กล่าวขึ้นว่า

"ราชะ ตอนนีพระองค์ก็เหน็ดเหนื่อยมาแล้วมากเต็มที ตั้งนั้นข้าจะเล่นนิทานสนุก ๆ ให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เพื่อจะได้ขับไล่ความเหน็ดเหนื่อยให้ประลาตนาการไป โปรดฟังเถิด"

แต่ปางบรรพ์ยังมีพระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่ง ทรงนามว่า วีรพาหุ เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญอย่างยอดเยี่ยม คำสั่งของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่พระราชาทูทุกแควนแควนจะต้องรับไว้เหนือเศียรเกล้า ทรงครองราชย์ ๗ อนุครอันโออา ชื่อนครอนงคปุระ ในนครนี้มีเศรษฐีผู้หนึ่งอาศัยอยู่ชื่อ อรรธทัตต์ ไวศยบดี(หัวหน้าพอลา) ผู้นี้มีบุตรชายผู้หนึ่งชื่อ ธนทัตต์ และมีบุตรหญิงผู้เป็นรัตนะแห่งสตรีทั้งหลายมีชื่อว่า มัทนเสนา

วันหนึ่ง ขณะที่นางมัทนเสนากำลังเล่นอยู่กับเพื่อน ๆ ในสวน ชายหนุ่มบุตรชายวาณิชชื่อธรรมทัตต์ ซึ่งเป็นสหายของพี่ชายของนางมาเห็นเขา ก็ตะลึงในความงามอันกอปรด้วยเสน่ห์อันลึกล้ำของนาง ผู้มีอกอันเต็มมิม มีคอเป็นสามปล่องราวกับวิหคลินในทะเลสาบ และมีเอวอันบางสลวยรับกับสะโพกอันกลมกลิ้ง ชายหนุ่มมองนางด้วยความรักอันรุนแรงราวกับถูกศรกรรมเทพพรุ่งพรูเข้าสู่อหัวใจ พลังรำพึงในใจว่า "อนิจจาเอ๋ย หญิงผู้นี้ ช่างงามจับใจจริงหนอ ใครเล่าจะรู้ว่า นางนั้นคือเหยื่อซึ่งกามเทพส่งมาให้เราต้องหลงใหลเพื่อคลั่งเหมือนคนขาดสติ และครอันอันคมกลุ่สนิสนอที่ฝ่าหัวใจของเราจนแยกเป็นเสี่ยง ๆ อย่างไม่เวทนาปราณี" เมื่อรำพึงดังนี้ ชายหนุ่มก็หยุดยืนจ้องดูนางสายตาไม่กระพริบจนเวลาอันยาวนานผ่านไป มีอาการตั้งนทจากพราว(นกจักรวาก, บางทีเรียกเปิดแดงหรือเปิดพราวหมณ ตอนกลางคืน นกชนิดนี้จะแยกกันหาอาหารคนละฝั่งแม่น้ำและร้องเรียกหากันตลอดคืน) ที่โหยหาคู่ของมันฉะนั้น

ในที่สุดนางมัทนเสนาก็กลับเข้าบ้านของนาง ทั้งให้ธรรมทัตต์เฝ้าและตามด้วยความเสहत้าอาลัย เมื่อนางลับสายตาไปแล้ว ความทุกข์ก็กลับมาสู่มอก ทำให้รอนรมในใจเหลือที่จะทนทาน ขณะนั้นดวงอาทิตย์ก็ค่อยกลอยต่ำลงทางทิศตะวันตกเหมือนกับว่ายังมีได้พบเห็นเธออีก ส่วนดวงศศิ เมื่อถึงเวลาดอกบัวกุมุฑเริ่มขยายกลับเบงบานในราตรี แล้วก็ค่อยเคลื่อนขึ้นสู่ขอบฟ้า เปล่งรัศมีสีนวลโยแผ่ซ่านไปทั่วนภดล เหมือนจะช่วยปลอบใจที่รุมรอนของชายหนุ่มให้บรรเทาลง

ธรรมทัตต์กลับไปบ้าน ใจยังคิดถึงนางอยู่ตลอดเวลา นอนพลิกกระสับกระส่ายอยู่ไปมาบนเตียง ถึงแม้ว่ามีตรสหายและญาติพี่น้องจะซักไซ้ไต่ถามสาเหตุเพียงไรเขาก็ไม่ยอมตอบ หัวใจปั่นป่วนเพราะฤทธิ์กามเทพ ตกถึงเวลากลางคืนชายหนุ่มก็เคลิ้มหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย แต่ใจที่คิดถึงนางอยู่มิวายทำให้ฝันเห็นนางผู้เป็นที่รักอีก

ถึงเวลาเช้าเขาตื่นขึ้นรีบแต่งตัวให้สดงามออกไปตักดูนางที่สวนอีก พยายามแอบแฝงมิให้ใครเห็น พอถึงเวลา นางก็เข้ามาในสวน ชายหนุ่มแลเห็นก็ดีใจแทบจะวิ่งเข้าไปกอดนาง เขาพร่ำรำพันต่อนางด้วยถ้อยคำอันอ่อนหวาน แสดงความรักที่เขามีต่อนางอย่างเหลือล้น แต่นางตอบด้วยความไม่ยินดียินร้ายว่า

"ข้าเป็นหญิงที่มีคนมันหมายแล้ว บิดาของข้าได้ยกข้าให้เป็นคู่หมั้นของหนุ่มพ่อค้าคนหนึ่งชื่อสมุทรทัตต์ และข้ากำลังจะแต่งงานกับเขาภายในเร็ววันนี้ ฉะนั้นท่านจงกลับไปเสียเถิด และอย่าให้ใครเห็น เดี่ยวจะเกิดความเดือดร้อนเปล่า ๆ " แต่ธรรมทัตต์กล่าวแก่เธออย่างหนักแน่นว่า "ช่างมันเถอะ อะไรระจะเกิดก็ให้มันเกิด ข้าจะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากเจ้าไม่ได้หรอก"

เมื่อบุตรีไวศยะได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ กลัวว่าเขาจะใช้กำลังบังคับนาง จึงกล่าวว่า

"ข้าขอแต่งงานก่อน และขอให้พ่อของข้าได้ปลื้มใจที่สุดจะได้เป็นฝั่งเป็นฝาตามความหมายของท่านก่อนเถอะ หลังจากนั้นข้าจะกลับมาหาท่านเพราะความรักของท่านได้ชนะใจของข้าแล้ว"

เมื่อธรรมทัตต์ได้ฟังดังนี้ ก็กล่าวว่า

"ข้าไม่อยากจะกอดผู้หญิงที่ถูกชายอื่นกอดเสียแล้วดอก ก็ภรรยาไหนเล่าจะปรารถนาดอกบัวที่ฝั่งตัวอื่นย่ำยีเสียแล้วเล่า"

นางได้ฟังก็ตอบว่า

"ถ้าอย่างนั้น ข้าจะรีบมาหาท่านในทันทีที่แต่งงานเสร็จ หลังจากนั้นข้าจึงจะตามสามีไป"

แม้นางจะสัญญาดังนี้ ชายหนุ่มก็ยังไมยอมปล่อยให้นางไปจนกว่านางจะทำให้เขาเชื่อใจด้วยการปฏิญาณสาบานเสียก่อน จนเมื่อนางยอมกระทำแล้ว เขาจึงปล่อยให้นางไป และนางก็กลับไปเรือนด้วยความวิตก

เมื่อวันที่กำหนดว่าฤกษ์ดีมาถึง และงานพิธีสมรสได้ผ่านไปแล้ว นางมัทเสนาก็เดินทางไปบ้านสามี ใช้เวลาริเริ่มอยู่ด้วยเขาและพักผ่อนกับเขาด้วยเวลาอันสมควร อย่างไรก็ตามนางพยายามผลึกอารมณ์ของเขาค่อยๆให้หลุดพ้น และแสดงอาการเฉยเมย ครั้นเมื่อสามีชักถามสาเหตุ นางก็นำดาไหลอาบแก้มนั่งอยู่ เขาจึงคิดในใจว่า "ว่าตามจริงนางคงไม่รักเราหรอก" และกล่าวแก่เธอว่า "แมงามตาเจ้าไม่รักข้า ข้าก็ไม่รักเจ้าเหมือนกัน ไปสิ ที่รัก ไปหาชายคนที่เจ้ารักเถิด ไม่วาจะเป็นชายใดก็ตามที"

เมื่อได้ยินสามีพูดดังนี้ มัทเสนาก็กล่าวอ้อมอ้อมด้วยความละอายว่า

"ข้ารู้จักท่านยิ่งกว่าชีวิตของข้าเสียอีก อย่าทำหน้าบึ้งตึงอย่างนั้นสิ สัญญาแก่ข้าว่าท่านจะไม่เอาโทษ และสาบานให้ข้าฟังก่อนสิ สามีของข้า แล้วข้าจะเล่าให้ฟัง"

เมื่อนางกล่าวดังนี้ สามียองนางก็จำต้องยอมรับเงื่อนไขอย่างไม่เต็มใจนัก นางจึงกล่าวต่อไปด้วยความละอาย รันทด และหวาดกลัวว่า "มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อธรรมทัตต์ เป็นเพื่อนของพี่ชายขา เขาแลเห็นขานั่งอยู่แต่ลำพังในสวน จึงเข้ามาหาและระบายความในใจว่าเขาตกหลุมรักข้าอย่างถอนตัวไม่ขึ้น และเมื่อเขาทำท่าจะปลุกปล้ำข้าด้วยกำลัง ข้าก็กลัวว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้พ่อต้องได้รับความอับอาย และสูญเสียผลประโยชน์ในการจัดให้ลูกสาวได้แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา และเพื่อไม่ให้มีข่าวนี้ทาวารายในภายหลัง ข้าจึงตกลงทำสัตยสาบานแก่ชายผู้นั้นว่า "เมื่อเขาแต่งงานแล้ว ข้าจะมาหาเขาครั้งหนึ่งก่อนที่จะตามสามีไป" เพราะฉะนั้นข้าจึงต้องรักษาสัจจะที่ให้ไว้แก่เขา ข้าแต่สวามี อนุญาตให้ข้าไปเถิด ข้าจะไปหาเขาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แล้วจะกลับมาหาท่าน ทั้งนี้เพราะข้าไม่อาจจะตรึงมัดสัตย์ต่อใครได้ ตั้งแต่ข้ายังเป็นเด็กแล้ว"

สมุหุรทัตต์ได้ฟังก็รู้สึกปวดแปลบในหัวใจเหมือนถูกสายฟ้าฟาดในทันทีทันใด รู้สึกเป็นพันธะผูกพันที่เขาได้เฝ้านางไว้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขารำพึงอยู่ในใจว่า

"โอเอ๋ย นางมีรักต่อชายอื่นเสียแล้ว นางจะต้องไปแน่นอน เราจะทำให้นางต้องเสียคำพูดได้อย่างไร สู้ปล่อยนางไปดีกว่า เราจะกระหิยนกระหืออยากจะได้นางไว้เป็นภรรยาด้วยประโยชน์อันใด"

เมื่อไตร่ตรองดังนี้แล้ว เขาก็ปล่อยนางไปตามปรารถนา นางก็ลุกขึ้นและเดินออกจากบ้านสามีไป

ในขณะนั้นดวงจันทร์อันมีรัศมีเย็นก็โผล่พ้นแนวไคล้ขึ้นมา แสงจันทร์จับพุ่มไม้ใบหญ้าแลเห็นตะค่อม ๆ ดอกบัวกุ่มทุกก็แย้มกลีบสลัปลางแลสะพรั่งในบึง ขณะที่นางก้าวเดินไปข้างหนออย่างใจลอย ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งไล่มาข้างหลัง และมีมือยื่นมาคว้าชายเสื้อของเธอไว้ นางเหลียวกลับไปด้วยความตกใจก็พบโจรคนหนึ่ง มันตะคอกถามว่า "เจ้าเป็นใคร ออกมาเดินกลางค้ำกลางคืนอย่างนี้จะไปไหน"

นางมัทนเสนาได้ฟังโจรตะคอกก็ตัวสั่นด้วยความกลัว แข็งใจตอบว่า

"มันเรื่องอะไรของเจ้า ปล่อยข้าไปเถอะ ข้ามีงานสำคัญจะต้องทำที่นี่"

โจรได้ฟังก็กล่าวว่า

"ข้าเป็นโจร ข้าจะปล่อยเจ้าไปได้อย่างไร"

ได้ยินดังนี้ นางก็อ่อนวอนว่า

"ปล่อยข้าไปเถอะ ข้ามีเครื่องประดับติดตัวราคาไม่น้อย ข้าจะให้เจ้าทั้งหมด"

"นางรูปสวย" โจรพูดพลางจับตาดูนางไม่วางตา "ข้าจะปรารถนาอันใดกับเครื่องประดับนี้เล่า ถ้าข้าจะต้องการก็มีแต่ตัวเจ้าเท่านั้นดอก ว่าที่จริงข้าก็ไม่เคยเห็นผู้หญิงสวยอย่างนี้มาก่อน ดูหน้าเจ้าสิงามเปล่งปลั่งเป็นนวลใยราวแก้วมุกดา ผมดำเหมือนนิลมณี เอวเหมือนเพชรรัตน(ต้นฉบับใช้คำว่า "วชร")"

จะแปลว่า เพชร หรือสายฟ้าก็ได้) แขนขาทั้งสามดังทองศฤงศ์ และเท้าแดงงามราวแก้วทับทิม(ปัทมราค)
อย่างนี้ข้าไม่ปล่อยให้หลุดมือไปหรอก"

เมื่อโจรกล่าวดังนี้ นางมัทเสนาาก็จำต้องเล่าความจริงให้มันฟังโดยตลอด และกล่าววิงวอนว่า "ขอภัยเถอะ
ข้ามีพันธะจะต้องปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้ต่อเขา แต่เมื่อเสร็จธุระแล้ว ข้าจะรีบกลับมาหาท่าน
ถ้าท่านจะรออยู่ที่นี้ก่อน เชื่อข้าเถอะ ข้าไม่เคยผิดสัญญาต่อใครหรอก"

เมื่อโจรได้ยินดังนั้นก็ปล่อยตัวนางไป เพราะเชื่อว่านางคงพูดความจริง เมื่อนางไปแล้วเขาก็นั่งคอยอยู่ ณ
ที่นั้นโดยหวังว่านางจะต้องกลับมา

ฝ่ายนางเมื่อละจากโจรแล้วก็รีบเดินทางมาหาธรรมทัตต์ไวศยบุตร
เมื่อเขาแลเห็นนางออกมาจากป่าก็ถามนางว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อได้ฟังเรื่องราวแล้วก็ไตร่ตรองอยู่ชั่วขณะหนึ่ง
จึงกล่าวว่า

"ข้าดีใจที่เจ้ารักษาคำพูดอย่างแท้จริง แต่ว่าข้าจะทำอะไรกับหญิงผู้เป็นภรรยาของชายอื่น
ฉะนั้นจึงกลับไปตามทางที่เจามาแน่แหละ ก่อนที่ใครจะมาเห็นเจ้าเขา"

เมื่อเขาสั่งให้นางกลับ นางก็กล่าวว่า "ก็ได้" และละที่นั้นกลับไปหาโจร ซึ่งกำลังคอยนางอยู่ ณ ที่เดิม
โจรแลเห็นนางกลับมาก็กล่าวว่า "เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าเมื่อเจ้าไปถึงที่นั้น"

นางมัทเสนาาก็เล่าความจริงโดยตลอดว่าเหตุใดพ่อค้าหนุ่มจึงปล่อยให้นางกลับมา โจรได้ฟังก็กล่าวว่า

"จงกลับไปหาสามีของเจ้าเถิด ข้าเห็นใจในความสัจย์ซื่อของเจ้าที่มีต่อข้าแล้ว
ข้าไม่หวังเจ้าไว้ให้เสียเวลาหรอก เอาเครื่องประดับของเจ้าไปด้วย"

ดังนั้นโจรก็ปล่อยนางไป
และเป็นเพื่อนตามไปส่งนางจนถึงบ้านของสามีและดีใจที่ตนมิได้กระทำให้นางต้องเสียเกียรติ
นางอำลาโจรแล้วแอบเข้าไปในบ้านอย่างเงียบ ๆ และตรงไปหาสามีของนาง เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอดมิได้ปิดบัง
แม่ว่าความจริงขอหนึ่งขอใด สวณสมุทรทัตต์ได้เห็นภรรยาของตนเป็นผู้บริสุทธิ์และรักษาवासจใจไว้อย่างมั่นคงดังนี้
ก็รับนางไว้ด้วยความยินดี และครองคู่อยู่ด้วยกันด้วยความสุขตั้งแต่นั้นมา

เมื่อเวตาลเล่านิทานจบลงก็ถามพระราชว่า "โอ ราชะ ขอได้บอกข้าสิว่าในจำนวนนุรุษสามคนนั้น
ใครเป็นคนที่ใจกว้างที่สุด อย่าลืมนะ ถ้าพระองค์รู้แล้วไม่ตอบ พระเศียรของพระองค์จะต้องแตกเป็นรอยเสี้ยว"

พระเจ้าตรีวิกรมเสนได้ฟังเวตาลพูดดังนั้น ก็ตรัสทำลายความเงิบขึ้นว่า

"ในจำนวนนุรุษทั้งสามคนนั้น ข้าเห็นว่าโจรนั้นแล เป็นคนที่ใจกว้างอย่างแท้จริง ที่เหลืออีกสองคน
คนหนึ่งเป็นสามีของนาง เขาปล่อยนางไปด้วยความจำใจ เพื่อให้นางรักษาवासจใจไว้
โดยที่เขายังมีจิตประหวัดว่านางจะต้องเสียตัวแก่ชายอื่น สวณไวศยบุตรชื่อธรรมทัตต์นั้นแล

เขาปล่อยให้นางเป็นอิสระเพราะเขารักนางด้วยดีตั้งแต่แรก เมื่อค้นหาเขาบางลงแล้ว
เขามีใจจริงจึงอะไรต่อนางอีก โจรนั้นสิ เป็นคนร้าย ทำมาหากินด้วยความทุจริต หากินอยู่ในความมืด
คอยแสวงหาเหยื่อ เขาเปลื้องนางไปและไม่เอาเครื่องประดับของนางเลย เพราะเห็นใจนางเป็นคนดี"

เมื่อเวตาลได้ฟังดังนั้นก็ส่งเสียงหัวเราะ ไม่กล่าวประการใด ละพระอังกษของพระราช
แล้วลอยกลับไปสู่นอศกตามเดิม ส่วนพระราชามีความเพียรไม่ทอดทิ้ง
ก็สูเสด็จติดตามเวตาลไปโดยไม่ลังเลพระทัย มีความมุ่งมั่นที่จะจับตัวเวตาลมาอีกครั้งหนึ่ง

ที่มา www.lokwannakadi.com/